

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

2013/2

září 2013

Živý Pán na oltáři

Drazí naši farníci, uběhla delší doba po kterou nevyšel náš Farní zpravodaj. Bylo to proto, že poslední měsíce jsme věnovali opravám našeho farního chrámu. Myslím, že nádherným zakončením těchto našich společných snažení bylo naše společné vrácení se do domu, ve kterém bychom mohli být všichni opravdu jako doma. Mnozí z vás si nesete ve svém srdci dojmy i radost ze slavnosti posvěcení. Každý jsme to vnímali svým způsobem i ze svého pohledu. Když jsem o této slavnosti mluvil s mými rodiči, maminka řekla zajímavou věc: „Bylo pro mě zvláštní uvědomovat si, jak se z té budovy, která byla a je velice krásná, během obřadu stávalo místo, kam najednou přichází Bůh“.

Nejdříve jsme vnímali místo. Bylo krásné, ale i když kostel byl plný, to místo bylo jakoby pořád prázdné. Až postupně, když otec biskup posvětil obětní stůl, přinesly se plachty a rozsvítily svíce i světla, tak najednou na to místo přišel ten, pro koho bylo a je připravené. Živý Pán na oltář. A tehdy, jakoby se z toho prázdného místa stalo místo, kde byl Pán Bůh opravdu mezi námi.“ Tehdy jsem si uvědomoval, že moment, kdy se do této stavby dostal Pán, byla příprava obětního stolu spolu se slavením mše svaté.

Jenomže co je mše svatá? Je to místo oběti i místo společenství. I my máme své domy. Mnozí z vás se snažíte mít vaše příbytky opravdu krásné, útulné i moderní. Ale ony se taky mají stát místem, kde v našich rodinách přebývá živý Bůh. Kdy se to stává? Kdy se naše příbytky posvěčují? Vašimi

obětmi. Tím, že na svůj domácí oltář kladete vše co je pro vás v životě těžké. Nemoc, nepřijetí, chudobu, samotu, nepochopení, to vše s čím si nevíme v životě rady a denně to doma kladete před Boha. Tím vším se i naše domácnosti stávají místem, kde se přináší oběť. Je to slovo, které nemáme moc rádi. Protože máme pocit, že nám v něčem život ukracuje. Ale ona neukracuje, ona nás proměňuje od naší sebelásky, přivádí nás k pokoře, učí nás chápat druhé v jejich bolestech a nakonec každá malá i velká oběť je momentem, který nás připravuje pro věčnost.

Co se stává tam, kde chybí naše odvahy k přinášení obětí? Věci ztrácí smysl. Začínají se rozpadat rodiny, protože už nejsme ochotni odpouštět, rozpadají se naše vztahy, protože jsme nedostali od druhých to co jsme chtěli, v nemocech upadáme do beznaděje a zoufalství... Zkusme nad tím popřemýšlet. Nalik jsme dovolili Bohu, aby vešel i do našeho domu.

Druhá věc, kterou si můžeme uvědomit je, že Pán nejen při posvěcení přišel na místo, které jsme pro něj připravili, ale hned jakoby nás pozval ke své hostině. Nemyslím jenom na tu štědrú, která byla před kostelem, ale před tím nás pozval ke své hostině při mši svaté. Připravil nám pokrm a pozval nás. I doma někdo musí pokrm připravit. Otec v rodině se snaží, aby vydělal peníze, matka svojí službou zas připravuje jídlo. Každý tam má svůj podíl. Při mši svaté se Bůh stal nejen hostitelem, ale i tím, kdo slouží a zve. To je ta druhá věc, která posvěčuje naše

domácnosti. Podíl služby každého člena rodiny. Chci povzbudit každého z nás k tomu, abychom se toho nebáli. Je samozřejmé, že služba vyžaduje i to, že něco ztrácím. Například svůj volný čas, své právo žít svůj život podle sebe. Bez této ochoty každého člena rodiny dát svoje ruce do služby své rodiny se začínáme na sebe zlobit, vytýkáme si vzájemně svůj nezájem, lenost, lhostejnost.

Moji drazí, jsme velmi vděční Pánu za to, že jsme mohli náš společný viditelný Boží dům opravit, posvětit, a že tam Pán našel místo, kde je mezi námi viditelně přítomen. Ale Pán Bůh se určitě těší nejen z tohoto domu, ale i v našich domech, bytech, v našich pokojích chce být taky s námi. V kostele to nešlo bez oběti a společné služby, ani doma to bez toho nepůjde. Přejí Vám ať Pán v každé z našich domácnosti a rodin najde místo, kde může taky přebývat s námi, aby se i naše domácnosti stávaly místem, které posvěcuje modlitba, oběť i ochota ke službě druhému. Kéž nám Pán všem v tom pomáhá.

*P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti*

*Bůh křesťanů je Bohem proměn,
když mu do klínu vhodíte
svoji bolest, získáte pokoj;
dáte mu svoji zoufalost
a dostanete naději.*

*Když ztrácíš čas,
pohrdáš Božím darem,
přítomností, kterou On
ve své nekonečné dobrotě
nechává tvé lásce,
tvé velkomyslnosti.*

Páter Pio

...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...

náročné. Například já bych nevydržela být celý den v záklonu. Je restaurování nástěnných maleb výsadou pro mladší ročníky, nebo i pro starší generaci?

J: Restaurují i starší, ono záleží na odolnosti člověka.

F: Svým způsobem je to fyzicky určitě náročné.

B: Když má člověk nějaké zdravotní problémy, nebo se hůře pohybuje, tak nemůže třeba vylézt na lešení. Ono je to někdy 5 pater lešení a když nosíte třeba nějakou vodu, tak jdete třeba 10x za den.

F: S tím, je nástěnná malba spojená, člověk se kouká do stropu.

J: Když se třeba milimetr po milimetru odkrývají skalpelem nástěnné malby, které jsou zalíčeny, tak je to náročné na prsty držet skalpel celý den. Každá práce má svoje.

Mohli byste jmenovat nějaké své nejzajímavější práce?

B: Průzkum ve třech gotických podlipnických kostelíčkách. Kostely pod hradem Lipnice. To už je dávno v roce 2006. A letos jsme dělali na národním divadle lunety od Josefa Tulky.

F: Já to nikdy nejsem schopný konkretizovat, protože každá práce má svoje, ale mě dost bavilo, když jsem na Slovensku restauroval v gotickém kostele pod Tatrami, ve Velké Lomnici. To byla má magisterská práce a tam jsem dělal v presbytáři takové souvrství jedna malba byla z roku 1350 a druhá byla z počátku 16. století a byly vlastně na sobě, takže to bylo takové zajímavé. Pak mě bavila práce na stáži v Německu, kde jsem byl ještě během studia, tam jsem se asi nejvíc naučil.

J: Já když jsem dělal v Karlínském kostele v Praze nástěnné malby od Zikmunda Rudla z 19. století.

Jste umělci, odkrýváte malby které někdo jiný vytvořil. Vy sami máte vlastní tvorbu?

J: Já ne, já to nestíhám. Na škole jsem rád kreslil, ale co člověk skončil školu tak to časově nestíhám, tak se k tomu zase někdy třeba vrátím.

F: U mě to bylo podobné, během studia jsem se k vlastní tvorbě dostal a potom ještě krátce po škole, když člověk neměl tolik kontaktů a práce a teď se k tomu už vůbec nedostanu. Občas si namaluju nějaký portrét, ale to je fakt zřídka.

B: Já taky hrozně málo, už jen proto, že mám děti, ale teď jsem si vzpomněla, že jsem namalovala takovou olejomalbu mojí nejlepší kamarádce jako svatební dar, a pak dětem takovou malou nástěnnou malbu

nad postýlkou.

Mohli byste popsat postup odkrývání obrazů?

F: Tady to bylo poměrně snadné v tom, že našťestí malba je vytvořena technikou olejomalby. Takže je taková houževnatá a drží. Na ní byly jen hlinkové nátěry, které jsou prakticky rozpustné ve vodě. Takže my jsme to jen umyli houbami a jemnými kartáčkama a už to nevyžadovalo používání drastických chemikálií. Odkryv a dočištění byly tady našťestí snadný.

J: Ona ta malba byla namalovaná přímo na omítku, takže podklad byl dobře technologicky proveden, takže se to neloupalo. To bylo štěstí, jinak bysme to v tom

restaurátor Filip Menzel při práci

termínu nestihli.

F: Nebylo tam ani moc trhlin či prasklin, byly tam jen opravdu ty díry po světlech, takže tam nebylo moc práce s tmelem nebo injektáží jako to bývá jinde.

J: Očištění jedné malby trvalo vždy jeden den ve dvou.

Jaký byl další postup?

J: Vytmelil se defekty vápenným tmelem, pak se udělá vápenný pačok, který upraví povrch tmelu, aby byl podobný jako originální povrch omítky. Jelikož to je olejomalba tak se to zalakuje damarovým lakem (lak z damarové pryskyřice - strom jako borovice), aby se obnovila původní hloubka barev a pak už se může retušovat.

F: Retušovacích technik je spousta. My jsme používali retušovací akrylátové barvy a speciální štětce a opravovali jsme jednotlivé výpadky.

Po retušování se to ještě dvakrát zalakuje mikrokrystalickým voskem v rozpouštědle, který nám povrch sjednotí. Po retuši jsou tam různé lesky nebo maty a tím se to sjednotí do sametového nádechu

Která z těch 3 nástěnných maleb se vám líbí osobně?

J: Ta poslední večere je taková..., ale i

když ten Cyril a Metoděj - tam jsou hezky namalované partie, třeba to děvčátko v červeném šátku.

B: Mě se líbí i ten Kristus, on je dobře zvládnut malířsky.

Jak hodnotíte uměleckou kvalitu maleb?

J: Je vidět, že to dělal školenej malíř. Nejsou tam žádné deformace, sedí proporce.

F: Není to žádná diletantská malba.

Viděli jste naše 2 závěsné obrazy sv. Prokopa a sv. Mikuláše?

Který se Vám líbí?

F: Asi ten Prokop, oba dva jsou kvalitní.

J: Křížová cesta, ta barokní co visí na faře je také velice hezká. Ale ta od Hellera je také velice pěkná

Je náročné potlačit sám sebe a obnovovat to co někdo jiný vytvořil?

F: To je jedno z hlavních kritérií restaurování, vlastní zásahy mají být minimální. Aby se člověk tady třeba ne-realizoval na Hellerovi. I když já jsem tam vlastně dělal portrét v místě tmelu, kde byla žárovka.

Mě se hrozně líbí vaše spolupráce...

J: Ono je to nezbytný jinak bychom to nestihli. Je to tak všude, začnete v omezenějším kolektivu, pak zjistíte, že nestíháte, že práce je víc, tak si přizve-te další. Známe se, víme jak děláme...

F: Obzvlášť nástěnná malba se dělá v kolektivu, člověk když je sám, tak ne-obsáhne celý kostel.

Co vás ještě u nás zaujalo?

B: Já bych ještě chtěla říci, co je tady mimořádné v Novém Hrozenkově. Vy jste tady hrozně pohostinní a srdeční. Já jsem to ještě nikdy nezažila

J: Člověk většinou dělá v rámci nějaké stavební obnovy pro stavební firmy, tak v tom nikdo není zaangażován, že by to chtěl osobně. Tady to všichni oceňují a to se nám nestává.

F: Práce vás po něčem takovém naplní, když vidíte, že to má odezvu nejenom u investora, ale i u občanů co kostel navštěvují a přijdou se podívat a řeknou, že si to pamatují, když byli děti... To se hned líp dělá.

J: My jsme spíš na obtíž, když někde děláme, spíš komplikujeme tu stavbu.

Takže Vám nevadily exkurze lidí?

F: Vůbec ne, to je přece hezčí když člověk vidí, že má o to někdo zájem a má z toho radost.

dovětek: Všichni tři muži – restaurátoři pracující na nástropních malbách s radostí přijali pozvání a účastnili se i s rodinami slavnosti posvěcení kostela.

Připravila Ingrid Petřeková

☞ **Láska všechno zapomíná, odpouští bez výhrad.** ☞

☞ **Vždy věrně plň své sliby vůči Bohu a nedívej se na výsměch bláznů.** ☞

Obnovené nástropní malby Adolfa Hellera

Při provádění náročné rekonstrukce interiéru našeho farního kostela se podařilo zrestaurovat také tři nástropní malby vytvořené v roce 1931 akademickým malířem Adolfem Hellerem (1887 - 1953). Novou výmalbu kostela tehdy zadal zdejší duchovní správce P. kanovník František Odstrčil (1868 - 1956) zkušenému chrámovému malíři Josefu Petrákovi (1887 - 1953) z Valašského Meziříčí, který byl autorem ornamentální výmalby stěn i stropu. Ve farní kronice k tomu nacházíme jen tuto stručnou zmínku: „Na stropě namalovány byly 3 obrazy a sice v presbytáři obraz Krista Krále, za vítězným obloukem Poslední večeře Páně a nad varhanami Příchod sv. Cyrila a Metoděje na Moravu. Obrazy maloval akademický malíř Adolf Heller z Nymburka. Za malování byl placen malířem Petrákem. Dal prý jemu asi 4000 Kč. Po vymalování kostela byly pozlaceny oltáře a namalovány.“

Tato skutečnost vypovídá o jejich úzké spolupráci. Josef Petrák se narodil v Koněšíně u Jihlavy, malířství se vyučil v Náměšti nad Oslavou a poté pracoval několik let ve Vídni. V roce 1918 se přestěhoval do Valašského Meziříčí, kde si založil vlastní malířskou dílnu. Během svého života vytvořil nespočet návrhů chrámových interiérů, vymaloval a zrestauroval mnoho kostelů, často právě ve spolupráci s Adolfem Hellerem. Ten vynikl především jako malíř kostelních obrazů, krajinář a figuralista. Pocházel z Chlumce nad Cidlinou. V letech 1904 - 1908 absolvoval Umělecko-průmyslovou školu v Praze a poté Akademii výtvarných umění v Mnichově. Od roku 1925 působil jako profesor kreslení na reálném gymnáziu v Kroměříži, poté přestoupil na zdejší arcibiskupské gymnázium. Za svého pobytu ve městě maloval především místní motivy, inspirované zdejší krajinou (Podzim v zámecké zahradě, Alej z rána, Borovice, Přerov od Bečvy, Slunce v zimě, Obilí zraje a další). V roce 1923 se stal členem Klubu výtvarných umělců Aleš v Brně a zúčastnil se několika jeho výstav. Samostatně vystavoval svá díla v Přerově (1922, 1927), Kroměříži (1923, 1924), Uherském Hradišti (1925), Nymburce (1942) a Olomouci (1934), kde poprvé představil své kostelní malby na výstavě sakrálního umění. Jako pedagog působil několik let také v Nymburce a Přerově. Jeho obrazy najdeme ve sbírkách arcibiskupské obrazárny v Kroměříži, ale také ve zdejším muzeu. V kostele sv. Mořice v Kroměříži se nachází Hellerův

oltářní obraz sv. Josefa, pro kostel sv. Mikuláše ve Fryštáku namaloval sv. Václava. Jeho nástěnné malby můžeme vidět např. v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Březové u Uherského Brodu, kde spodobil několik českých světců. V roce 1931 vytvořil dva rozměrné nástěnné obrazy v kostele sv. Petra a Pavla v Lichnově u Nového Jičina.

Oba tvůrci Petrák i Heller jistě dbali na vhodný výběr námětů a jejich rozvržení tak, aby odpovídaly liturgickému pojetí chrámového prostoru, což dokládají i obnovené malby v našem kostele. Obraz Ježíše Krista Krále umístěný v kruhu se čtyřmi symetrickými půlměsíci po stranách se nachází právě nad hlavním oltářem - nad svatostánkem, kde je uložena Nejsvětější svátost. Kristus oděn v červeném plášti je zobrazen s královskými atributy - jablkem a žezlem v rukou, což symbolizuje jeho vládu nad celým světem. Nad jeho hlavou se vznáší holubice Ducha svatého, pod ním pak je zobrazen kalich s hostií. Po obou stranách obrazu vidíme v půlměsíci vždy dvě písmena z řecké abecedy. Nápis vlevo „XP“ je tzv. Kristův monogram, označovaný jako chí-ró. Jedná se o jeden z nejstarších a nejrozšířenějších symbolů prvotních křesťanů, vyjadřující Kristovo jméno pomocí zkratky z jeho prvních dvou písmen. Protější nápis „alfa-omega“ značí počátek a konec Kristovy vlády nad vším tvorstvem i celým vesmírem.

Následující dva rozměrné obrazy jsou namalovány do tvaru půlkruhů, ve spodní části rozšířených do obdélníku. Jsou umístěny proti sobě, přes celou šířku stropu. Prostor před obětním stolem symbolicky zaujímá vyobrazení Poslední večeře, na které Kristus ustanovil slavnost eucharistie. Na obraze vidíme Krista stojícího v popředí před stolem s apoštoly, který právě podává jedno-
mu ze svých učedníků chléb, symbol věč-

ného života. Ten ho přijímá v pokleku na důkaz hluboké úcty ke svému učiteli. Za ním v okně září temně modrá nebeská obloha. Právě pod tímto výjevem dochází při slavení bohoslužby ke svatému přijímání.

Naproti tomu v prostoru nad kůrem je spodobněna jedna z významných událostí našich národních dějin - příchod věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje na Velehrad, který byl centrem tehdy silné Velkomoravské říše. K obnově malby jakoby symbolicky dochází právě v roce cyrilometodějského jubilea, kdy si připomínáme 1150 let od příchodu solunských bratrů na Moravu. Tato událost je na počátku dějin křesťanství v našich zemích. Uprostřed obrazu stojí oba bratři - Cyril v mnišském hábitu drží v rukou patriaršský kříž a schránku s ostatky sv. Klementa (v pořadí třetího papeže v historii církve), vedle něj Metoděj v biskupském rouchu s mitrou a knihou v ruce. Z obou stran k nim přicházejí lidé, aby jim v pokleku vzdali úctu a přijali víru. Mezi nimi vidíme i klečícího moravského knížete Rastislava, který je přichází přivítat jako nejvyšší velmož své říše. Na pozadí pak vystupuje velehradská bazilika. Tento obraz nese jako jediný ze všech v pravém dolním rohu signaturu autora.

Nástropní malby v novohrozenkovském kostele doplnila v roce 1932 Křížová cesta, kterou opět namaloval Adolf Heller. Jak se dočteme ve farní kronice, náklady v hodnotě 9300 Kč na její pořízení tehdy hradil místní spolek Křesťanských žen a dívek. Obrazy vytvořené technikou oleje na plátně jsou zasazeny v masivním tmavém rámu, v horní části je připojen řezbovaný zlacený nástavec zakončený křížem, nesoucí uprostřed označení zastavení římskou číslicí.

Petrákova ornamentální výmalba stěn a nástropní obrazy Adolfa Hellera z počátku 30. let minulého století zdobily náš kostel až do roku 1964, kdy na popud duchovního správce P. Augustina Spurného a na návrh architekta Čermáka z Prahy došlo k celkové proměně vnitřního prostoru. Byly odstraněny oba boční oltáře, včetně oltáře Panny Marie Lurdské a interiér znovu vymalován několika barvami. Strop kostela zdobilo 52 světelných bodů. Nástropní malby zůstaly ukryty před zraky věřících pod vrstvou nátěru téměř půlstoletí až do letošního roku, kdy se dočkaly náležité obnovy. Za tu patří vyslovit velké poděkování všem, kteří se o ni zasloužili. Obnovené nástropní malby tak budou znovu ozdobou našeho chrámu, k oslavě a chvále Boží.

Připravil Petr Lid'ák

☞ **Bohu se slouží jen tehdy, když se mu slouží podle jeho vůle.** ☞
☞ **Kdo začíná milovat, musí být připraven na utrpení.** ☞

Naše farní putování po Polsku

O prázdninách se již pošesté novohrozenkovští farníci a hosté (plné 2 autobusy + doprovodné auto) vydali na třídní pouť s naším duchovním P. Markem Poláčkem, SVD. Letos pro nás připravil návštěvu míst, která jsou mu nějakým způsobem blízká.

Naše putování začínáme v rodišti P. Marka v kostele sv. Martina v Trstenej na Slovensku, kde jsme po prohlídce chrámu mohli vystoupit na kostelní věž a prohlédnout si malebné okolí rodiště P. Marka. Milým překvapením pro všechny je návštěva rodného domu, která se k radosti všech ze slibovaných 10 minut značně protáhla, protože rodina P. Marka pro nás nachystala vskutku bohaté občerstvení a chladné. Posilnění na duchu i na těle pokračujeme v putování přes slovensko-polské hranice do mariánské svatyně a růžencového areálu v městečku Ludźmierz. V areálu vedle nádherného kostela s bohatou barokní výzdobou byla vybudována květinová zahrada v níž jsou umístěny sochy a sousoší z bílého mramoru vyobrazující jednotlivá tajemství desátek růžence. Tuto zahradu navštěvoval a modlil se v ní také papež Jan Pavel II., což nám připomíná jeho bronzová socha v nadživotní velikosti, která je středem celého areálu. K litoosti všech se přesouváme dále na další poutní místo Kalwaria Zebrydowska. Vystupujeme z autobusu a k velké radosti všech vyprahlá zem je skrápěna životodárným deštěm a všichni se těší ze slibovaného ochlazení. V klášterním komplexu slavíme v malé kapli, do níž se sotva vejde, mši svatou a poté si již užíváme prohlídku celého komplexu. V kostele máme možnost se zaposlouchat do tónů hudby, neboť probíhá zkouška na koncert. Můžeme se zastavit v misijním koutku bratrů františkánů, který tento komplex spravují. Venku je po dešti krásně vlhko a my si alespoň procházíme část jednoho ze dvou pětakilometrových okruhů, na nichž jsou vystavěna zastavení křížové cesty. Neujde naší pozornosti, že celý komplex kláštera a jednotlivé kaple jsou nádherně opraveny a udržovány.

Unaveni přijíždíme do Krakova, kde se ubytováváme, ale neodoláme a využíváme blízkosti centra a mnozí z nás vyrazí na noční prohlídku středu města, kde nás udiví krásně nasvětlené a opravené budovy

a jsme zaskočeni čilým ruchem, který všude panuje.

Po skvělé snídani vyrazíme do okrajové části Krakova - Lagiewniki do svatyně Božího milosrdenství, kde děkujeme Pánu při mši svaté. V klášterní kapli se nachází originál obrazu Božího milosrdenství jež byl namalován po zjeveních Ježíše Krista sv. Faustyně Kowalské, která byla řeholnicí v tomto klášteře a jejíž ostatkům se můžeme v kapli poklonit. Prohlížíme si nově vystavenou svatyni a malé národní kaple pod ní. V jedné z nich (slovenské) jsme zaujati přednáškou řádové sestry pocházející ze Slovenska. Rozcházíme se a každý tráví čas po svém, máme možnost vyjet na věž a prohlédnout si Krakov, pomodlit se v chrámu, projít si křížovou cestu, či zajít na polévku.

Přesouváme se autobusem na protější kopec, kde je rozestavěn areál svatyně Jana Pavla II. a nalézají se zde v jedné z bočních kaplí jeho ostatky. Jsme udiveni velikostí areálu.

Ale to již rychle ujíždíme do městečka Wieliczka, kde máme objednanu prohlídku solných dolů. Netušíme, že nás čekají 3 hodiny v podzemí se spoustou schodů a úzkých chodeb, ale také nádhrou, kterou není možno jinde vidět.

Večer mnozí z nás sotva pletou nohama?, ale energii nabíráme při kulinářském zážitku v čínské restauraci v naší ubytovně.

Neděli věnujeme prohlídce Krakova. Brzkou ranní mši slavíme v chrámu, který se nachází na návrší v opevněné pevnosti Wawel - sídle králů. Během neděle je zde slouženo mnoho mší a my máme „šťěstí“ – ta naše se slouží v latině, a tak mnozí z nás zažívají opět něco nového. Před mší ještě stíháme navštívit chrám, ve kterém je vystavena kopie turínského plátna a po mši se věnujeme prohlídce centra, kde se kromě historických památek nachází i velké davy lidí. V Krakově nám dělá průvodce P. Marek a pod jeho vedením se bezpečně vracíme na ubytovnu, kde si vyzvedáme věci a vydáváme se autobusem směrem ku Novému Hrozenkovu.

Cestou ještě navštívíme městečko Wadowice, rodiště polského papeže Jana Pavla II. Velice zajímavá je prohlídka muzea ve kterém jsou vystaveny předměty které užíval, např. jeho kolébka, lyže i s lyžařským oblečením, ornáty, ale také dokumenty pro-

vážející jeho život např. vysvědčení. Zjišťujeme, že ze svého domova do kostela to měl blíže než P. Marek z fary do kostela. V kostele jsme našli i křtitelnicu, ve které přijal svátost křtu a často se u ní modlil.

Ale to už se naše pouť blíží ke konci a nás čeká cesta domů; cestou vstřebáváme dojmy a děkujeme Pánu za krásně prožité chvíle. Všichni se již těšíme na příští pouť, kterou nám P. Marek připraví a děkujeme mu za tu letošní.

Připravila Ingrid Petřeková

Májové vyznání

Je měsíc květen – máj – kdy se každoročně konají májové pobožnosti k Panně Marii. Nejinak je tomu i letos. Spolu s P. Markem připravujeme „májovou“ ve Skaličích u kaple Panny Marie Svatohostýnské, tradičně již od roku 2001. Termín určuje pan farář, většinou je to poslední pondělí v květnu. V neděli na mši svaté P. Marek oznamuje, že pouť je za každého počasí. Je pondělí a počasí opravdu nic moc. Sluníčko se jen stěží prodírá zamračenou oblohou, začínají se mi dělat vrásky na čele. Vybere se nebo bude pršet? Připravuji kytky a další věci, které nezbytně je třeba vzít sebou. Hlavně nezapomenout koláče. Jémine, bude poledne a já musím vyrazit. Netrpělivě vyhlížím auto, které mě i se všemi věcmi odveze. Přijíždíme do Skalič, kde se už finišuje. Hasiči připravují lavičky a přístřeší pro poutníky a muzikanty. I já chystám výzdobu, obětní stůl a další. Čas rychle ubíhá, jsou 3 hodiny odpoledne. Poutníci se začínají scházet. Ještě je potřeba připravit přístřeší pro P. Marka. V 16 hodin začíná „májová“, i když malinko mrholí. Po skončení pobožnosti nechybí již tradiční pohoštění.

Chci poděkovat P. Markovi, hasičům, panu Kulčákovi a Balcarovi a všem ostatním, kteří jakýmkoli způsobem pomáhají tato setkání připravit a uskutečnit.

Zvláště děkuji panu Pernicovi, stanovnickému rodákovi, který nás všechny obdaroval perníčkem, který sám upekla a nazdobil. Bylo to velmi srdečné a moc milé. Děkuji také všem poutníkům, kteří se nebáli studeného počasí a přišli. Těším se spolu s vámi příští rok ve Skaličích.

Připravila Marie Sučíková

☞ Ten kdo má dobré srdce, je vždy silný; trpí, ale skrývá své síly. Je utěšovaný tím, že se obětuje pro svého bližního a Boha. ☞

Svědectví ze světových dnů mládeže v Rio de Janeiro 2013

Sobota 13. července

Naši pout' jsme započali brzkým odletem z letiště Václava Havla. Mezipřistání bylo v Amsterdamu, kde o. Petr Chovanec, SDB, sloužil mši sv. v meditačním centru, které je společné pro všechny církve světa. Bylo nás jen pár a mše byla jen v kanceláři tohoto centra, ale i přesto byla atmosféra povzbuzující a rodinná. Po 12ti hodinách letu mohlo Rio de Janeiro přivítat prvních jedenáct oficiálních, českých poutníků. Po příletu se k nám na letišti připojili další Češi a společně jsme autobusem odjeli „záprdkovému“, rijskému západu do farnosti IPIABAS. Domorodci nás čekali i přes dvouhodinové zpoždění. Čekala nás půlnoční pobožnost v kostele a občerstvení ve formě hovězí "máčkopolévky". Pak si nás rozdělili do rodin a my si mohli konečně plnohodnotně odpočinout.

Přijali nás nejen otevřenými dveřmi, ale také srdcem. Doslova se stali našimi rodinami. Starali se o nás s láskou, naše přítomnost byla pro ně požehnáním a potěšením. Později za námi jezdili i do města Barra do Piraí, aby se s námi mohli setkat.

Neděle 14. července

Jsmo zahájili slavnostní mši svatou, kterou sloužil brazilský biskup, původně Ital a navštívil ji i zbožný pes, jež se uklonil směrem k oltáři a pak si odešel lehnout do zadní části kostela.

Nabádal nás, abychom žili svou víru prakticky. Bylo to pro nás velmi povzbuzující. K obědu se podávaly 2 druhy masa (vepřové a hovězí) s fazolovou omáčkou a rýží, k pití quaraná. Ten den jsme poznali, že Brazílie spotřebuje průměrně půl kg cukru na osobu za den – vše je velmi přeslazené. Odpoledne se konala prezentace kultury. Češi představili národní písně a tance, v čele s námi dvěma ve valašských krojích. Pak následoval brazilský bojový tanec Capuera a Samba-takové rychlé hňápání zelí. Na večeri byla párková majda v house, říkali tomu HOTDOG.

Pondělí 15. července

Den začal ranními chválami po brazilsku. Pak následovala první mše svatá v Brazílii, při které Vašek ministroval v místním ministrantském oblečení. Brazilci nám připravili 3 aktivity. Sport na zdejším podmáčeném trávníku, prohlídku města a výlet džípem do džungle. Využili jsme všechny možnosti. Dokonce jsme dostali místní rá-

doby pivo. Oficiální program jsme zakončili v kostele mariánskou pobožností s dvoujazyčným růžencem. Oba jsme se ještě zúčastnili večírků - Jitka hrála ping-pong, Vašek jedl pštroší maso a pil pálenku.

Úterý 16. července

Po snídani v rodinách a po další, tentokrát společné snídani jsme se začali loučit s brazilskými přáteli. Bylo to na celé dopoledne. Plakali mladí i staří, ženy i muži. Na konci emotivního loučení Ipiábané obstoupily autobus chytli se za ruce a nechtěli nás pustit. Pod ochranou Panny Marie a patronů setkání nás velmi srdceryvně vyslali do hlavního města diecéze Barra do Piraí. Po cestě jsme navštívili farmu na bývalé kávové plantáži, kde jsme se dozvěděli něco o koloniálních časech a otrocích. V novém místě bydliště nás přivítaly kuchařky třískavým šufánkovým tancem. Odpoledne jsme se učili tanec pro sv. otce, takovou spartakiádu - Bem - Vindo Papa Francisco. Vašek se ujal výměny peněz a nesl asi 1300 dolarů v kapse na břicho do směnárny. Následně jsme byli rozděleni do rodin a ty nás doprovodily na uvítací mši v kostele sv. Anny.

Středa 17. července

Ráno se konala mše svatá, kterou celebroval otec biskup Pavel Posád. Vašek ministroval, Jitka zpívala ve schole. Otec biskup měl krátké, ale o to hezčí kázání. Dokonce se k nám posadil u snídaně a rozjímali jsme o naší pouti a životě. Dopoledne jsme měli možnost prohlédnout si kostel a část města. Po vydatném obědě jsme se šli podívat do kina, jak to bude v Riu vypadat. Promítali animovaný film o papoušcích - RIO. Večer jsme si ve městě dopřáli místní zmrzliny a piva (čepované z flašky). Tento den jsme zakončili ekumenickou modlitbou na náměstí.

Čtvrtek 18. července

Čtvrtek jsme zahájili českou mši svatou, Vašek ministroval, Jitka zpívala. Dalším bodem programu bylo psaní proseb a tužeb setkání na kousek látky, strojově přeložený název byl "slátanina". V odpoledních hodinách jsme přemluvili brazilce na procházku do místní přírody, odkud byl pěkný výhled do širého okolí. Večer se speciálně pro českou výpravu pořádal na náměstí koncert. My jsme jej strávili v ústraní již tradičním rozjímáním u vína.

Pátek 19. července

Tento den byla speciální mše svatá v africkém stylu, tzn. spousta tleskání, bubnování, tancování, vyjadřování modlitby celým tělem a to před i za oltářem. Zúčastnili jsme se výuky bojového tance CAPOEIRA a latinských aerobiků. Na večer jsme se nastrojili: na pravou brazilskou FIESTU. Měli jsme tak trošku maškarní oblečení i líčení. Češi s adoptivními rodinami jedli a tancovali na nádvoří pastoračního centra. Hrála svižná, rytmická živá hudba, jedna písnička trvala cca 20 min. Vašek vytancoval obě brazilské maminky, s tou černou mu to obzvláště slušelo. Taky pocítil, že potřebuje akutní zpověď s o. biskupem Posádem a to uprostřed toho rambajzu.

Sobota 20. července

Sobota začala příjemně pozdním vstáváním. Pak jsme se vydali do velkého města Volta-Redonda a vzali jsme i české vlajky na reprezentaci. Ne poprvé jsme marně sebou tahali dědictví otců – kroje. Pochodovali jsme s tisícovkami mladých s křížem mládeže z centra na stadion, kde se konala první bohoslužba ve společenství mnoha národů. Atmosféra byla naplňující a důležité myšlenky nám přeložil o. Tomáš na cestě zpátky, v autobuse.

Neděle 21. července

Neděli jsme trávili každý ve své opatrovnické rodině. O Jitku pečovaly 2 sestry učitelky, které ji vzaly po snídani na místní trh a tak mohla ochutnat šťávu z kokosu či cukrovou třtinu. Na oběd se sjela rodina a všichni si pochutnali na výborné typické fazolové fejoádě, kterou připravila domácí služebná. Vašek bydlel u moc hodné černé rodinky. Hlava rodiny – Paulo Vaška vzal na procházku s papouškem v kleci a po cestě chytil dalšího. Manželka – Darci mu s láskou vyprala, dcera – Bianka za pomocí internetového překladače zprostředkovala výlet na trh autem, které dokonce mohl Vašek řídit. Odsud si odvezl celou palici cukrové třtiny, která mu později v batohu zplesnivěla. Večer jsme slavili mši svatou na rozloučení, opět se děkovalo, brečelo a objímalo. Poté se konala párty v pastoračním centru, zpíval zde velký sbor a k tanci hrál a zpíval kytarista. Místní podávali výtečné jídlo a pití.

Pondělí 22. července

Po rozloučení v rodinách a ranní mši

☞ *Když d'ábel kolem vás dělá velký rozruch, radujte se, neboť je to dobrý znak. Čeho se musíme obávat - to je jeho pokoj a soulad s lidskou duší.* ☞

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

svatou se loučili s celou farností Barra do Pirai k našemu údivu se přijeli po několikáté rozloučit i naši věrní kamarádi z Ipiabas. Po jedenácté hodině se autobusem odjízďelo směr Rio, část nedostatečně poslušných nás pěšky se slzami v očích pronásledovala ještě kus cesty. Do cíle jsme přijeli později než jsme očekávali, i tak jsme museli čekat na ubytování nejméně 4 hodiny. Čekání nám "zpříjemňoval" všepronikající déšť. O. Tomáš vytáhl z kufru konzervu a chleba ještě z Česka a měli jsme chudou, ale posilující večeři. Většina kluků pak byla ubytována v tělocvičně bez bočních zdí, takže do rána spali vedle kaluží. Po pohodlí a přejídání nám začalo nepohodlí a hlad – čas obětí.

Úterý 23. července

Děvčata byla ubytována v baletní škole a cestu ke kostelu neposkvřené Panny Marie hledali celou hodinu. K snídani jsme dostali krabičky s poutnickou snídaní. Tento den se konala první česká mše s kardinálem Dominikem Dukou. Další program byl ve znamení výletu na horu Corcovado k soše Krista Vykupitele. Cesta do centra trvala autobusem 2 hod. Protože bylo přeplněno tak nás sám řidič posadil vedle sebe na motor nebo na bidýlko. Vedle tzv. turbiketbáby, která obstarává placení. Poprvé jsme také vyzkoušeli naší jídelní kartu. Jídlo bylo na váhu, bylo dobré, ale také drahé. Pak už nám nic nebránilo vydat se zubačkou k nejslavnější soše Krista. Počasí bylo mlžné až mystické, museli jsme čekat na vítr aby nám odhalil Pánovu tvář a případný výhled na Rio. Díky tomu jsme si uvědomili, že v Riu nejsme jako turisté, ale jako poutníci. Na zpáteční cestě řidič autobusu nedbaje zpomalovacích pásů jel jako kat. Až jsme vzadu nadskaľovali.

Středa 24. července

Oficiální program v centru Imakuláda začal katechezí s biskupem Posádem, následovala mše s kardinálem D. Dukou s českým konzulem a s českými rodáky v Brazílii. Všichni společně jsme pak poobědvali v restauraci u pláže, poutnické jídlo obsahovalo: rýži, hranolky, fazolovou omáčku a maso. Vašek zůstal a přestože přselo, pořádně si zadovářel v oceánu. Jitka se rozhodla zúčastnit se festivalu mladých a vydala se do centra Rio-fé a mohla zde shlédnout výstavu liturgických předmětů, kněžského oblečení a stovky různých lidí hledajících jakýkoliv kulturní program.

Čtvrtek 25. července

Dopoledne se konal klasický program katecheze a mše svaté. Večer pak bylo společné přivítání sv. Otce na nejslavnější pláži světa Copacabana. Povzbudivé slova Papeže Františka byla umocněna brazilskými rytmy a šploucháním Atlantiku. " Bota fě-poděj víru"

Pátek 26. července

V dnešní katechezí vnuknul Duch svatý panu biskupovi Posádovi tu samou myšlenku o rozsévání jak svatému otci Františkovi o den později. Po mši svaté a dobrém obědě jsme na břehu oceánu bojovali s vlnami příboje večer se na Copacabane konala křížová cesta, zároveň s ní jsme uspořádali svou českou. Byla intimní, klidná a vedená biskupy P.P. a D.D.

Sobota 27. července

Po mši svaté jsme dostali jasný návod jak se dostat na vigílii se sv. otcem "dostaňte se tam, jak nejlépe umíte", nakonec to nebylo tak těžké, jak se očekávalo. Jitka zvolila pěší pouť z centra, Vašek kvůli těžkému batohu šel jen pár set metrů. Vyvrcholení světových dnů mládeže se mělo původně konat na pláni Campus Fidei asi 13 km pěšky od naší čtvrti, kde však zaúřadovala povodeň. Brazilští organizátoři proto byli nuceni obřady přesunout na Copacabanu. Vigílie byla duchovně naplňující a silná. I přesto, že jsme zakotvili před poslední obrazovkou, daleko od hlavního pó-

dia (několik km), hluboce jsme to prožili. Dle lidového pořekadla "dobrých lidí, se všude vejde", jsme spolu se dvěma milióny lidí nocovali přímo na pláži.

Neděle 28. července

Probudil nás východ slunce a písek mimo jiné i v puse. Ještě jsme si naposledy procvičili speciální taneček pro sv. otce a pak čekali až se objeví helikoptéra s ním. Třebaže hlásili déšť, slunečné počasí díky všem modlitbám vydrželo. Mše svatá byla velkolepá a slovy jen těžko popsatelná, jistě jste měli tu možnost ji sledovat v přímém přenosu v 15 hod. českého času. Po modlitbě Anděl Páně vyhlásil sv. otec Krakow jako příští setkání mládeže v roce 2016, sv. Otec z nás všech udělal na místě Kristovy Misionáře. Svátostným požehnáním bylo zakončeno to nejdůležitější ze světových dnů mládeže.

Pondělí 29. července

Tento den jsme už nebyli poutníci, nýbrž obyčejní turisté, vracející se domů. Nakupovali jsme suvenýry, posílali poslední pohledy a to od slané vody jsme spěchali přímo na letiště. Po jedenácti hodinovém letu, jsme byli konečně v Evropě - doma.

Úterý 30. července

Úžasným zážitkem byla česko-polská mše v meditačním centru na letišti Amsterdamu, odkud bylo domů už jen kousek.

Jitka Haferniková a Václav Plánka

Milá návštěva

Dne 14. srpna 2013 jsme v naší Charitě Nový Hrozenkov, přesně v Domově pokojného stáří, přivítali vzácnou návštěvu.

Již více jak deset let dostáváme od firmy Indet Safety Systems a.s. peněžní dary (např. na zajištění provozu organizace, na zakoupení kompenzačních pomůcek, na vybavení Denního stacionáře na Halenkově, apod.).

V letošním roce nám dar ve výši 30 000,- Kč přijel osobně předat předseda představenstva firmy pan Susumu Tokutake. Po prohlídce zařízení nám při krátkém rozhovoru přislíbil pan Susumu Tokutake další podporu naší organizace a také bližší spolupráci.

Velmi si toho vážíme a touto cestou chceme ještě jednou firmě Indet Safety Systems a.s. poděkovat.

*Za Charitu Nový Hrozenkov
Ing. Danuše Martinková, ředitelka*

Siemens Fond pomoci

V září 2013 bude naše organizace Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov nakupovat pro terénní služby nový automobil. Finanční prostředky na tento nákup nám poskytla společnost Siemens v rámci projektu Siemens Fond pomoci v hodnotě 100 tisíc korun. Firma každý měsíc uděluje finanční granty na podporu charitativních projektů. V měsíci květnu podpořili jedinou neziskovou organizaci, a to právě nás. Protože finančních prostředků v neziskových organizacích je stále nedostatek a stará auta už dosluhují, je potřeba, aby cesta ke klientům byla bezpečná, byli jsme všichni vděční za tento dar. Nyní nám nezbyvá, než vybrat ten nejhodnější vůz.

*Za Charitu Nový Hrozenkov
Jana Valentová*

☞ **Chraň se před úzkostí a nepokojem, protože nejvíce brání dokonalosti.** ☞

☞ **Pokora a láska jdou společně.** ☞

Radost v Kristu - ministrantský tábor

V době od 13. do 15. srpna 2013 jsme v pastoračním domě ve Velkých Karlovicích organizovali ministrantský tábor naší farnosti. Celkový stav: 10 ministrantů a 2 animátoři. Celkem dobrá sestava na to, abychom zažili 3 dny plné radosti a dobrodružství.

Mohu říci, že tento tábor byl pro mne jedním z nejhezčích, který jsem jako animátor dosud organizoval. Velkou pomocí, bez kterého by náš tábor nebyl možný, byl animátor Vašek Plánka z Karolinky, kterému touto cestou chci poděkovat za spolupráci. Naplněný duchem světových dní mládeže v Riu, přinesl i nám trochu z atmosféry, která vládla během návštěvy svatého otce Františka v Brazílii. Byl to duch radosti a misijní horlivosti.

Ochutnali jsme i něco z tradiční brazilské kuchyně, jako např. brutálně sladké kakao nebo HotDog po brazilsku. Recepty si určitě vyptejte u Vaška, protože vašim dětem tyto dobroty moc chutnaly. Kromě toho, že dával pozor na ministranty, aby se nikomu nic nestalo, odevzdal nám i něco z brazilské kultury. Ministranty naučil základní kroky Kapuery, tradičního bojového umění. Zvláště pak velmi netradiční uvítací choreografii tance s názvem Flash Mob, kterým účastníci světových dní mládeže přivítali sv. otce Františka na pláži Copacabana. Přidali jsme se tak ke 3 milionům mladých lidí, kteří se modlili nejen slovy, ale celým tělem k Pánu, aby žehnal sv. Otce. Touto taneční modlitbou jsme ukončili náš tábor během slavnostní mše sv. v Karolině.

Zábava i modlitba byly součástí tábora. Doba, kterou jsme spolu během 3 dní strávili, jen upevnila naše přátelství. Mohli jsme se tak vzájemně povzbudit v naší ministrantské službě. Celý tábor byl zaměřen na našeho Pána, kterému s radostí sloužíme při oltáři. Na začátku tábora jsme se rozdělili do dvou rytířských družstev, přičemž

v erbu každého z nich se nalézal kříž. Naši ministranti ví komu slouží a během těchto dní, kromě zábavy, mohli prostřednictvím krátkých multimediálních modliteb blíže poznávat svého Pána.

Ale jaký by to byl tábor bez opekačky, sportu, her či nočního hledání pokladu? Právě do noční hry se neočekávaně zapojily i cérky z hrozenkovské Scholy, které se danou noc snažily přepadnout náš tábor. Rytíři byli v neustálé pohotovosti a spustili poplach dostatečně včas na to, aby byl tábor ubráněn. Vyzbrojeni vodními zbra-

dal nám požehnanou dobu plnou radosti. Zvláště děkuji Pánu i Matce Boží za to, že se během tábora nikomu nic nestalo. Atmosféra během těchto tří dnů byla skvělá a jak jsem v krátkosti naznačil, zažili jsme toho skutečně mnoho. Na závěr nechám promluvit ještě několik našich rytířů, aby se s vámi podělili o své dojmy a o to co se jim během tábora nejvíce líbilo. Abych nezapomněl, děkuji všem, kteří nám pomohli při organizaci tábora, Pán vás žehnej, za vaši lásku a starostlivost.

Připravil Br. Milan Toman, SVD

Na táboře se mi nejvíce líbilo: promítání, přepadovka, hry, opékání.

Václav O. (12 let)

Bavilo mě jak jsme šli na cestu k pokladu i jak jsme hráli fotbal, vybíjenou a taky promítání poučných filmů. Pak přepadovka a bojový tanec.

Jan V. (11 let)

Líbila se mi šátková, noční přepad a když jsme se učili capueru. Taky se mi líbilo, když jsme hráli fotbal a ping pong.

Kryštof O. (11 let)

Líbilo se mi jak jsme hráli v lese hru.

Patrik Š. (10 let)

Líbil se mi : fotbal, přepad, vodní ragby, grilování, ping-pong, capuera.

Pavel Š. (12 let)

Co se mi nejvíce líbilo? Přepad a jak jsme hráli noční hru, při ní stará babka jako návnada (paní AR), brazilský Hod-Dog.

Vojta P. (13 let)

Nejvíce se mi na tomto střetnutí ministrantů líbilo, že jsem opět o něco více poznal svého přítele (nejlepšího) Ježíše Krista. Duch svatý mi dal takovou odvahu, že jsem hrál s ostatními různé hry ať už z improvizace nebo už nachystané. Mší svatou jsme začali (NH) a také skončili (Karolinka) Jsem rád, že mohu sloužit tomu, kdo to vidí, ocení a připsí mi to na nebi k dobru.

Michal Plánka (14 let)

němi chránili stožár na kterém plápolaly naše rytířské vlajky. Navzdory udatnému boji rytířů si naše obrana vyžádala ztráty, ale druhá strana také nezůstala ušetřena. Cérky byly mokré navzdory tomu, že dávno již nezapršelo a pár jich zůstalo nějakou dobu v zajetí, ale nakonec se jim podařilo utéci. Druhé straně se podařilo zmocnit dvou nejmladších členů tábora. Mírovou cestou a „náročným“ rokováním se však zajatce podařilo vrátit zpět. Cérky jako výkupné za naše dva udatné rytíře získaly možnost hledat ztracený poklad. Poklad se nalézal v nedalekém lese a byl strážěn temným rytířem. Výsledek noční hry skončil příznivě pro obě strany, remízou a zábavným večerem, kdy jsme společně zpívali a tancovali.

Náš tábor jsme začali sv. mší v Domě sv. Josefa. Pán tedy vyslyšel naše prosby a

✠ Nesnažte se překonat svá pokušení, protože je můžete ještě umocnit. Ignorujte je a nezapomínejte se jimi. ✠

Chatička Heda

Jako každé léto jsme se s naší milovanou scholičkou vydali na chatu. Ráno v pátek jsme všichni vstali a spěchali na vlak. Letos to bylo v sestavě 7 cérek, 1 ogar, vedoucí Jitka a půlvedoucí (občasný) Štěpán. Vystoupili jsme v Lužné, kde jsme museli s těžkými baňohy šlapat ještě dlouhou cestu k chatě. Bylo horko, ale nakonec z posledních sil jsme došli až k chatě s krásným názvem Heda. Obhlédli jsme si chatu a vybalili si. Potom, co jsme se zažbydli, šli jsme prozkoumat místní okolí. Našli jsme si pěkné místo v lese, kde jsme si postavili „modlitebnu“. Postavili jsme tam kříž ze dvou větví, našli velké kameny, které nám sloužily jako lavičky a měli jsme hotovo. Každý tak mohl po čas chaty chodit meditovat a promlouvat s Bohem. Ten večer jsme si sbalili spacáky a karimatky a vyšli jsme si na kopec. Obloha byla krásně jasná a vzduch příjemně letní, tak nám nic nebránilo abychom pozorovali hvězdy a spali pod širákem. Ráno jsme se probudili do horkého dne a naše Jitka se Štěpánem navrhli, že půjdeme na bazén do Zděchova. Všichni souhlasili, tak jsme vyrazili. Voda byla pěkně osvěžující, jako stvořená pro tak horký den. Další den byla neděle a my se ráno umyli, pěkně oblékli a vyšli do Zděchova na mši svatou. Přitom ve Zděchově byla pouť, tak jsme si to užili. Pondělí vypadalo asi takhle: Já a pár dalších vyslankyní jsme šly do Lužné do obchodu nakoupit zásoby. Mezitím ostatní na chatě hráli hry a vařili oběd. Poté jsme ještě nacvičovali písničky na Svatováclavské dny, které se rychle blíží. Pak přišlo úterý. To jsme zase hráli hry, vařili, zpívali. Potom večer jsme nemohli usnout. Už jsme leželi, mohlo být tak 12:00 když v tom jsme slyšely výkřik. Byla to Jitka, chvilku bylo ticho, a pak nám kdosi vletěl do naší místnosti a vytáhl nás ven. Prý jestli chceme zachránit Jitku, tak musíme jít nahoru do kopce, sami. Nemám víc co dodat, prostě to byl nejlepší případ všech dob. Zorganizoval nám to Štěpán s jeho kamarády. Nakonec jsme si všichni sedli do chaty a pohostili je pizzou.

A byl tu poslední den. Ve středu už jsme jen uklízeli chatu, bylo na čase jet domů. Rozloučili jsme se s Lužnou a hurá domů. Byla to skvělá chata a doufám, že příště zase někam pojedeme.

Anna Jochcová (14 let)

Hradní tóny

Každoročně v sobotu před naší hrozenkovskou poutí se koná v Brumově festival křesťanské hudby „Hradní tóny“. Letošní 18. ročník byl však přesunut na sobotu 7. září a naše schola byla mezi pěti zúčastněnými skupinami.

Počasí nám přálo, a tak cesta vlakem i následná procházka k hradu rychle utekla. Festival začínal mší svatou a pokračoval koncertem výborné scholy Adorare ze Študlova. Mezitím jsme si naposledy přezpívali písně a osvěžili taneční choreografie a jako druzí jsme nastoupili na pódium. Přestože festival tentokrát neměl obvyklý soutěžní charakter, měli jsme strach a až po Aniččiném sólu: „Nemusím se bát, doufám v Hospodina.“ jsme se trochu uklidnili.

hrozenkovská Schola na chatě

Na nádvoří pro nás byla připravena naučná stezka „Po stopách Cyrila a Metoděje“, též jsme mohli shlédnout „Dog dancing“, což bylo představení tanečních kreací dívky se psem. Nechybělo obvyklé občerstvení ve formě párků, ani povzbudivá slova organizátorky paní Macháčové. Na zpáteční cestě jsme měli hodinu volno ve Vsetíně, a tak jsme se připojili k davům před Domem kultury a vyslechli si kousek koncert Jaroslava Uhlíře. Nakonec nám zbyl i čas na sněžení pizzy a spokojeni jsme se ubírali k domovu.

Jitka Haferníková

R13

Byl jsem pověřen abych napsal své zážitky a pocity z národního setkání mládeže R13, které se konalo na území Slovenska. Jak jsem se o R13 dozvěděl od bohoslovce Br. Milana Tomana, SVD, tak se mi to moc nezamlouvalo, moc jsem toho nevěděl a měli jsme půl roku na registraci. Půlrok uběhl jako voda, a tak jsme se už začali domlouvat, zda bychom tam mohli jet. Milan nebyl proti, naopak byl potěšen, a tak jsme se zaregistrovali na internetové stránce R13. Moc se mi tam popravdě nechtělo, protože jsem byl už vloni s bohoslovcem Br. Tomášem Gerbocem, SVD a dalšími mladými z naší farnosti ve Žďáru nad Sázavou na Setkání mládeže, tudíž jsem už věděl, co mě asi tak trochu čeká. Báľ jsem se, že ne-

slyším hlas Pána v tom rámusu, jenže Pán umí i řvát a jeho hlas jde slyšet přes všechny zvuky světa. Tak jsme tedy vyjeli v počtu 4 zapůjčeným autem, cestou jsme ještě přibrali řádovou sestru Magdalénu a putovali přímou cestou bez zdržování do Ružomberku, který se nachází na Slovensku. Cesta nebyla moc pohodlná, ale dojeli jsme do cíle všichni v pořádku. Tam jsme se už za-

registrovali, střetli se s Br. Tomášem, ubytovali jsme se a hned jsme začali program s plnou vírou a odhodlaností. Bylo to ve spojení s těmi, kteří byli ve stejný okamžik v Riu de Janeiro. Tomášovi J. se to na začátku moc nelíbilo, až později pochopil, že se tam nejedeme kochat okolím, ale Bohem. Program byl vskutku kreativní, hala Koníaren byla dostačující, abychom se do ní všichni vlezli. V hale se konala většina programu. Prožili jsme Křížovou cestu, pravdivé svědectví, představení, povzbuzení ve víře a neuvěřitelné zážitky s Bohem. Setkání jsme zakončili mší svatou na hoře nad "KalváRIOu". Bůh zařídil počasí tak, že všechno krásně vyšlo. Seznámil jsem se s věfícími lidmi a poznával Boha, protože kdo poznává, ten miluje Boha.

Michal Plánka (14 let)

✠ *Ve všem co děláte, buďte vždy pokorní a žárlivě střežte čistotu svého srdce a čistotu svého těla; to jsou dvě křídla, která vás pozdvihnou k Bohu.* ✠

Misionářem v Brazílii

Amazonie je známá jako „plíce země“, je pro ni typické nesmírné teplo s maximálně nasyceným vlhkým vzduchem. Teplota vzduchu během roku neklesá pod 19 0C, a když se pohybuje kolem 20, tak si lidé na hlavy dávají čepice, oblékají si zimní bundy a obouvají zimní boty. Existovat v tomto prostředí, kde se horní hranice teploty pohybuje přes 40 v praxi znamená dát si během dne 4 sprchy, abyste vypadali jako kultivovaný člověk. Působím v diecézi Óbidus ve farnosti Alenquer, která se nachází v srdci Brazílie, farnost je větší než Slovensko, ale Alenquer je na slovenské poměry chudé město. Kromě hlavní cesty, která se táhne středem města v délce 3 km, tam asfaltku nenajdete. Někam cestovat, znamená jet po udusané hlíně, která se v období dešťů mění na bláto a v období sucha na vířící se prach. V městě máme 15 kostelů, 15 komunit a mimo města dalších cca 140. Jsme tu 3 kněží a jeden řeholní bratr, takže pastorace je jiná, než na co jsem byl doposud zvyklý. Určitě se ptáte, jak je možné ve čtyřech řídit takovou velkou farnost. Odpověď je jednoduchá. Jsme jen nástroj Toho, který nás sem poslal.

V praxi to znamená, že každý kostel nebo komunita musí mít svého koordinátora, vice koordinátora, který zastřešuje a řídí chod komunity a kostela, potom sekretáře, který zapisuje život v komunitě, pokladníka, který se stará o finanční správu, katechety, např. pro svátost křtu, bířmování, dále zpěváky... To ještě není vše, musí existovat alespoň pět rodin v komunitě, které žijí ve farnosti v pokoji, v jednotě a chtějí mít kapli nebo kostel. Možná se zasmějete nad tím, co je to žít mezi sebou v pokoji a v jednotě, ale je to realita dneška, kdy lidé chtějí spolupracovat, ale každý pracuje na svém „políčku“ a nikdo nechce nikomu ukázat co mu na něm vyrůstá. Žít v pokoji a v jednotě znamená též starost a zodpovědnost jedné rodiny za druhou. Pracovat na růstu komunity, podílet se na životě komunity a pomáhat při pracích kolem kostela. Jednoduše být průzračný a čitelný před ostatními. Proto jsem napsal, že mimo města máme okolo 140 komunit. Toto číslo se stále pohybuje nahoru a dolů. Když lidé mezi sebou zápasí a nežijí v pokoji, tam se komunita sama rozbije. Tak, že se přestane radit a padne do zániku. Takováto komunita se zavře sama před sebou a zjistí, že takto to dál nemůže fungovat. A trvá to nějakou

dobu, obvykle měsíců, než se tato komunita dá znovu do pořádku.

Farnost je rozdělena na několik regionů: region město, region voda (to znamená sednout si do farní lodi a navštěvovat komunity, ke kterým se dostanete jen po vodě) a region cesta. Ten je rozdělen na A a B. A je do osmdesáti kilometrů a B je zbytek. Dále jsou tyto regiony rozděleny na subregiony. 5 komunit je sloučeno do jedné podmnožiny, která má své jméno a patrona. Každý kostel má svého patrona, každý subregion má svého patrona a celá naše farnost má patrona sv. Antonína Paduánského. Složitě, ale kdyby to takto nebylo zorganizováno, tak by farnost nefungovala. Já jsem dostal do daru ve městě 4 komunity a mimo město 28. Jak jsou komunity velké? Ve městě je to klasika. Mimo města je to složitější: jsou komunity které mají např. 10 rodin. Neptejte se na počet obyvatel, protože oni sami to neví kolik jich je., zde se počítají na rodiny. Takže jsou komunity od 10 rodin (cca 60 lidí) do 300 rodin (cca 1300 lidí). Jistě vám napadlo, že 3 kněží nemohou během víkendu odsloužit 140 mší sv. Pro vás je nepochopitelné, aby během víkendu nebyla mše sv., zde je ale možné vše. Vypočetli jsem, že 6% obyvatel se v naší farnosti může zúčastnit mše sv. o víkendu. Ostatní takovouto možnost nemají z důvodů obrovské vzdálenosti.

Když se Bl. Jan Pavel II. doslechl, že v Brazílii je takováto situace, tak změnil první příkázání pro tuto oblast a to tak: „zúčastnit se v neděli a příkazaný svátek na bohoslužbě slova v komunitě“. Bohoslužbu slova většinou řídí koordinátor, a jsou ještě další funkce jako lektoři, žalmisté, vysvěstlovatelé Sv. Písma... Jak sami vidíte není to jen věc kněze a kostelníka. Pro všechny se organizuje během víkendu kurz ve farnosti nebo diecézním centru...

...Cesta divočinou jako je Amazonie pro mne začíná v úterý a končí v pátek. Spíme buď v rodinách nebo v kaplích v sítích, protože postele tam neexistují. Příroda je krásná, ale nebezpečná. Nejednou jsem již přešel autem kobra, nejednou mě během vystupování z lodě naháněli krokodýli. Jak mi však spolubratr říká: „Co Tě nesní, to Tě posílí.“ To je v krátkosti ze života na misií v Amazonii.

*P. Pavol Baláž, SVD
misionář pocházející ze Slovenska
přeložila a upravila –INW-*

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

v Novém Hrozenkově

17. března – Liliana Marie Šťastná, Vojtěch David a Štěpánka Marančáková

7. dubna – Florian Lenart

21. dubna – Jan Suchý, Michal Vrážel, Aneta Uhlířová, Patrik Urban, Radim Urban, Lucie Orságová, Sebastian Vrána, Tamara Kysučanová, Aneta Kysučanová a Tomáš Orság

v Karolince

26. května – Michal Orság a Štěpánka Šuláková

16. června – Eliška Řeháková, Jakub Staněk, Nela Tereza Juráňová a Mariana Malíková

21. července – Aleš Jiří Březina, Amálie Peričková a Šimon Tlašek

17. srpna – Jan Michal Švec

18. srpna – Silvie Šimáková, Natálie Zbořilová, Daniel Bělocký a Lada Kateřina Lukáčová

v Novém Hrozenkově

24. srpna – František Pekař

26. srpna – Mariana Valíčková

30. srpna – Kamila Burianová

31. srpna – Jitka Jurečková

8. září – Lukáš Zbranek, Tomáš Krbaňa

Do věčnosti nás předešli

v druhé půli měsíce března

Anežka Bukovjanová (1934) roz.

z Nového Hrozenkova

Pavla Leskovjanová (1963) z N. H.

Blažena Rešková (1955) roz. Vráželová z Karolinky

v měsíci dubnu

Jan Heliemek (1928) z N. Hrozenkova

Jiřina Mynarčíková (1934)

roz. Haničáková z Nového Hrozenkova

✠ Ježíš nikdy není bez kříže, ale ani kříž není bez Ježíše. ✠

✠ Musíte milovat, milovat, milovat nad vše jiné ✠

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Do věčnosti nás předešli

v měsíci květnu

Václav Švach (1939) z Karolinky
Petr Bukovjan (1957) z N. Hrozenkova
Miloslav Hodulák (1953) z N. Hrozenkova
Josefa Šipulová (1935) roz. Krystyníková
z Nového Hrozenkova

v měsíci červnu

Jindřich Johec (1930) z N. Hrozenkova
Veronika Ručková z Nového Hrozenkova

v měsíci červenci

Augustin Valíček (1918) z Karolinky
Slavomír Orság (1920) z Karolinky

v měsíci srpnu

Miroslav Johec (1942) z N. Hrozenkova
Jaroslav Krátký (1944) z Rožnova p.R.
Marie Sobková roz. Špaňhelová z
Nového Hrozenkova

Svatost manželství uzavřeli

6. dubna

Michal Leskovjan z N. Hrozenkova
Adriana Vojvodíková z Karolinky

27. dubna

Josef Helis z Halenkova
Zuzana Chromčáková z Halenkova

1. června

Zdeněk Mikulenčák z Huslenek
Lucie Kocurková z Halenkova

24. srpna

Radek Pekař z Karolinky
Kristýna Pekařová z N. Hrozenkova

30. srpna

Karel Burian z Karolinky
Šárka Burianová z Karolinky

31. srpna

Martin Kuliha z Považské Bystrice
Iveta Filáková z N. Hrozenkova

31. srpna

Jakub Maňák z Halenkova
Veronika Černocká z N. Hrozenkova

7. září

Petr Zapletal z Uherského Hradiště
Eva Chromčáková z N. Hrozenkova

7. září

Radek Šulák z Halenkova
Lucie Forstová z Prahy

7. září

Milan Zbránek z Karolinky
Veronika Šarmanová z Karolinky

Sestra Voršila – Ludmila Juřicová

Milosrdná sestra sv. Kříže

Nar. 1924, 1. sliby 1948, + 20. 8. 2006 v Kroměříži.

Sestra Voršila, křestním a rodným jménem Ludmila Juřicová, se narodila 1. ledna 1924 v N. Hrozenkově na Valašsku. Ještě týž den nechali děvčátko pokřtít, aby se co nejdříve stalo dítětem Božím, její nebeskou ochránkyní se stala svatá Ludmila.

Malé hospodářství stačilo uživit početnou rodinu. Ve svém životopise píše sestra Voršila o tatínkovi: „Když šel z domu na pole, požehnal se svatým křížem, a nás k tomu od mládí vedl.“ O sobě píše: „Ve škole jsem se ráda učila, nejraději jsem měla náboženství. Když se mne spolužačky ptaly, kam půjdu po vychození školy, vždy jsem odpovídala: „Do kláštera“. Ráda jsem se modlívala růženec a v kostele předfíkávala. Vstoupila jsem do Mariánské družiny, abych si uchovala čisté srdce pro Pána Ježíše. Četla jsem životopisy svatých, a tak jsem stále více poznávala, kam mne Bůh volá.“

Starala se o nemocnou maminku, která zemřela, když bylo Liduše devatenáct let. Zůstala ještě dva roky doma, aby pomáhala v domácnosti. Dne 4. listopadu 1945 se splnilo její přání. Mohla nastoupit k Milosrdným sestrám svatého Kříže v provinčním domě v Kroměříži. Jako kandidátka vypomáhala při domácích pracích v klášteře v Holešově. Při obláčce dne 31. července 1947 přijala řeholní jméno sestra Voršila. O rok později 10. srpna 1948 složila první řeholní sliby. Poté byla opět poslána do Holešova, kde se starala o prádelnu. V roce 1950 byl klášter státem zabrán a celé řeholní společenství, které se věnovalo především vyučování a výchově mládeže, se muselo během dvou dní odstěhovat do českého pohraničí, do centralizačního kláštera v Bohosudově, a pracovat v továrnách. V červnu roku 1951 přišla sestra Voršila se skupinou mladších sester do továrny Elite ve Varnsdorfu, poté do továrních internátů do Dolního Lánova, do Trutnova a do Svobody nad Úpou. Na těchto místech vedla domácnost sestrám, které pracovaly v prádelně Texlen v Horním Starém Městě u Trutnova.

Po pětiletém putování českým pohraničím přišla v roce 1955 do východních Čech, do ústavu sociální péče v Albrechticích nad Orlicí, kde působila dvacet šest let.

Dne 31. července 1956 směla tajně složit v Chlumci u Chabařovic s osmi spolusestrami věčné sliby. V tu dobu se musela podrobit ve Vysokém Mýtě vážné operaci štítné žlázy. Lékař, který ji operoval, říkal: „Sestry rád operuji, protože vím, že se v tu dobu za mne operujícího i za operovanou modlí celá řada sester.“ Sestry, které se sestrou Voršilou pracovaly, dosvědčují, že to byla sestra zbožná, která každou volnou chvíli využívala k adoraci, při níž prosila Pána Ježíše za celý svět. Žila naplno charisma Milosrdných sester svatého Kříže. Vyzářovala dobrotivou blahovůli a nic zvláštního pro sebe nevyžadovala. Patřila k lidem, kteří jdou životem nenápadně a prostě a zanechávají po sobě světlou stopu. Mohla říci se žalostivou: „Nebažím po velkých věcech, které nad mou sílu jsou...“ (Žalm 131). Nezapomínala v modlitbě ani na své příbuzné. Jezdila k nim na Svatý Kopeček, kde pravidelně prožívala svou dovolenou.

V roce 1981 přišla jako důchodkyně do Bílé Vody do blízkosti poutního kostela Panny Marie, kterou od mládí uctívala a snažila se žít její ctností – tichost, pokoru a obětavost.

Posledním zastavením její životní cesty byla od roku 1993 znovu Kroměříž. S radostí se vrátila do domu, v němž skoro před padesáti lety nastoupila na cestu následování Krista. Pokud ještě mohla, vypomáhala v žehlovně. Byla dlouho vážně nemocná. Při svých pobytech v nemocnici byla oblíbenou pacientkou. Lékaři i ošetřující sestry si jí vážili pro její příkladnou trpělivost a pro její milý úsměv. Mnozí se jí svěřovali se svými starostmi a prosili ji o modlitbu, neboť cítili, že tato sestra je Bohu blízko. I v posledních měsících svého života vydávala svědectví odevzdanosti do Boží vůle, z níž pramenil hluboký vnitřní mír. Poslední slova sestry Voršily: „Pane Ježíši, miluji Tě!“ nám prozrazují, že žila i umírala s Kristem. Zemřela v neděli 20. srpna 2006.

Děkujeme Pánu za sestru Voršilu, za její příklad věrnosti v modlitbě, obětavé práce a utrpení, které nesla spolu s Ním, a vyprošujeme jí, aby ji zahrnul svou věčnou láskou a radostí. Kéž se za nás na věčnosti přimlouvá!

*Převzato z archivu
Milosrdných sester sv. Kříže*

**☞ Měj na paměti, že čím více tě nepřítel napadá, tím blíže Bohu je tvá duše.
Přemýšlej o tom a pronikej do této velké a potěšující pravdy. ☞**

O nejlepší štrúdl

Charita sv. Rodiny Nový Hrozenkov pořádá I. ročník soutěže o nejlepší štrúdl. Svůj štrúdl můžete přinést ve středu 25. září do Charity v Halenkově od 12 do 17 hod. Na tři nejlepší hospodyňky čeká milé překvapení. Slavnostní vyhlášení výsledků bude 27. září 2013 ve 13 hodin v Charitě v Novém Hrozenkově u příležitosti dne otevřených dveří.

**Den otevřených dveří
v Charitě Sv.rodiny
Nový Hrozenkov**

Rádi bychom informovali všechny příznivce Charity, že Den otevřených dveří – pátek 27. září 2013 zahájíme v domově na Halenkově v 10 hodin mší svatou, poté bude na Domě pokojného stáří v Novém Hrozenkově ve 13 hodin slavnostně otevřena a požeňnána reminiscenční místnost, která bude sloužit našim klientům. Místnost se vybavovala asi dva měsíce, zaměstnanci Charity přinášeli předměty našich babiček a prababiček a naši paní ředitelce se podařilo dokonce sehnat starobyloou šatní skříň.

Dále v Denním stacionáři proběhne vyhodnocení nejlepšího „štrúdlu“. Soutěžít budou mezi sebou hospodyňky z obcí Nový Hrozenkov a Halenkov. Hodnotící komise bude složená z vedoucích jednotlivých zařízení společně s paní ředitelkou.

Ve středisku terénních služeb bude prohlídka spojená s možností měření tlaku.

Věříme, že se akce vydaří a naše pozvání přijmete.

Sběr šatstva

Charita Nový Hrozenkov pořádá sběr šatstva. Uskuteční se ve Víceúčelovém charitním domě v Halenkově v:

úterý 29.10. a čtvrtek 31.10. 2013

v době od 8 do 11 hod

středa 30.10 a pátek 1.11. 2013

v době od 13 do 17 hod

Prosíme o donášku čistého oblečení v banánových krabicích nebo krabicích podobných rozměrů.

*Kolektiv zaměstnanců
Charity Nový Hrozenkov*

Svatováclavské slavnosti

Zveme vás srdečně na III. ročník festivalu duchovní hudby „Svatováclavské slavnosti“, který se uskuteční v sobotu 5. října 2013 v kostele sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově.

Program:

17.00 - zahajovací mše svatá

při mši svatě zpívá

Schola dospělých z Hovězí

18.00 – 18.30

smíšený pěvecký chrámový sbor

TIBI ze Zlína

18.35 – 19.00

Schola a Scholička Nový Hrozenkov

19.05 – 19.35

pěvecký sbor Sonet ze Vsetína

19.40 – 20.15

folklórní soubor Hafera z N. H.

20.20 – 21.00

smíšený pěvecký sbor

Tristianus z Trstenej

Roráty
**pořad bohoslužeb v čase adventu
(od pondělí 2. prosince 2013)**

Karolinka:

pondělí 6.30 hod

čtvrtek 18. 00 hod

Nový Hrozenkov:

úterý, středa, pátek 6.00 hod.

Jako každým rokem prosíme maminky, babičky či hodné tetičky, aby dětem připravily na faře snídani.

Zapisování mešních úmyslů

Mešní úmysly na I. pololetí roku 2014 se budou zapisovat v sobotu 30. listopadu 2013 od 8 do 11 hodin na faře v Novém Hrozenkově. V Karolině pak v neděli 1. prosince 2013 po mši svatě.

**Svatý Martin, když přijede
na žlutý kobyle – tuhá zima,
na bílý kobyle – mírná zima
na strakatý kobyle – proměnlivá
zima. (jasno, sníh, bláto)**

**Ke vzpomínce na všechny
věrné zemřelé - Dušičky**

V sobotu 2. listopadu 2013 (Všech svatých) odpoledne a v neděli 3. listopadu 2013 (Vzpomínka na všechny věrné zemřelé) po celý den bude možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. listopadu do 8. listopadu je možné získat po splnění obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

**Pořad bohoslužeb
o Dušičkách**
Pátek 1. listopadu 2013 - Všech svatých

Karolinka:

8.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:

18.00 - mše svatá

Sobota 2. listopadu 2013
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Karolinka:

8.00 - mše svatá

15.00 - pobožnost na hřbitově

Nový Hrozenkov:

18.00 - mše svatá

po mši sv. pobožnost na hřbitově

Další číslo farního zpravodaje vyjde 2. adventní neděli 8. prosince 2013, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do pondělí 25. listopadu 2013.

*P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti*

**Gdyž květú stromy podruhéj,
potrvá zima až do května.**

**Gdyž listí dlúho nepadá,
tuhá zima sa přikrádá.**